

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ERNEST CLADIER

Ο ΦΡΑΪΪ-ΚΛΑΓΚ ΚΑΙ Η ΑΨΑΡΑ

ΤΑΝ μιιά νύχτα καλοκαιρινή τοῦ 1645.

Μιά ἐλαφρή πύφθα γλυτρούσε, κατά τή μεσάνυχτα, κοντά στήν ἀριστερή ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Μενάι, κι' ὁ μοναδικός ἐπιβάτης τῆς κομπιλιτοῦσε με προφυλάξι, φροντίζοντας νά τήν κρύβῃ ὀσο μπορούσε πιο καλά ἀνάμεσα στήν πυκνή βλάστησι τῶν ἕδωραφῶν φετῶν τῆς ὄχθης.

Ὁ παράδοξος αὐτός κομπιλιτής δέν ἦταν Σιαμαίος.

Τό λεγόν καί κανονικό πρόσωπό του, τό λεγόν καί σπιθαρό κορμί του κι' ἡ φλόγες τῶν ἔξωτων ματιῶν του προδίδαν Εὐρωπαϊκό. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός δέν εἶχε τίποτε ἐπάνω του, πού νά τόν γένη νά μοιάξῃ με τοῦς γαλλοκαίτοιους, καχεκτικούς καί κορμαμένους Σιαμαίους.

Σέ λίγη ὥρα ἡ πύφθα ἄρχισε νά πλησιάζῃ τά πρώτα σπίτια τῆς Μπακόγκ, προτιροῦσης τοῦ βασιλείου τοῦ Σιάι. Στό ἀντίκρουσμά τους, ὁ κομπιλιτής ἐνοῦισε ἕνα παράξενο καρδιοχτύπι καί γλώμισσε ἀνάλαφρα. Ἀρῆσε τότε τό κορμό σκάβος νά κελῆ ἀπάλῃ στήν ἐπιφάνεια τοῦ ζωαφῶν ποταμοῦ, κι' αὐτός, κρατώντας τό ἕνα κορμί στήν πλώρη, σάν ἀηδάλιο, ὀδηγοῦσε τήν πύφθα ἐντέλως ἀθόρυβα, ὡς ὅπου τήν σταμάτησε ἔξωτικά, μόλις ἔφθασε στήν ἀκρο γάστρου ἔξωτικη φράχτη.

Ἐκεῖ, παρατώντας πειά τό κορμί κι' ἀράβζοντας τά κλαδιά κάποιου θάμνου, γιά νά συγκαταρῆθῃ, σφίριξε δύο-τρεις φορές σινθηματικά. Ἔπειτα, καρφώνοντας τή ματιά του στόν σκοτεινό κήπο, ὁ ὀποῖος προφυλαγόνταν ὀλόγυρά του ἀπ' τόν ἔξωτικη φράχτη, περιμένε νά ἀνοίγῃ.

Σέ μιιά στιγμή ἕνας στεναγμός λαχτάρας βγήκε ἀπό τό σφιγμένο στήθος του. Σεχώρισε καθαρά ἀπό κορυφή γυναικεῖα σιλουέττα, ἡ ὁποία, βγαίνοντας ἀπό μιιά κορυφή ἔξωτικη βίλλιστα, πού βρισκόταν στό βάθος τοῦ κήπου, ἔτρεχε τώρα πρὸς τό μέρος του ἀσυγκράτητη καί πεταχτή.

Ὁ νέος τήν δέχτηκε στήν ἀγκαλιά του κι' ἀφοῦ φιλήθηκεν με λαχτάρα, ἡ νεαρή κοπέλλα ψιθύρισε με ἔκστασι :

—Ἦρθες, ὀνειρομιένη μου Φράν... Δέν πιστένα ποτέ μου σέ μιιά τέτοια εὐτυχία... Κι' ἂν δέν σ' εἶχα στήν ἀγκαλιά μου, θά νόμιζα γιά ὄνειρο αὐτή τή γλυκειά στιγμή !...

Ὁ Φράν-Κλάγκ κοίλιασε ἀπ' τή συγνώμη του. Ἐσφίριξε στά σιδερένια μπράτσια του με περισσότερο λαχτάρα τήν λατρινή ἐκείνη ἐμφυχή κοιλίσια, τήν φίλησε παθητικά στά λῶξά ματιῶν της καί εἶπε με τρεμουλιαστή φωνή :

—Μά φαντάζομαι ποτέ πὸς θά μπορούσα νά σέ ξεχάσω !...

Μήπως δέν νοιώθω ὀλόγυρα τή μεγάλη θεία σου γιά μένα !... Ποιά ἄλλη χορευτρία τῆς παγῶδας τοῦ Ἀγγκόρ-Βάτ θά ἄρῃε τις τιμές καί τά προνόμια τῆς ἐκλεκτῆς θεοῦς της, γιά ν' ἀκολογηθῇ στό ἀπελευθεμένο μοναστήρι μιᾶς ἐπικινδυνῆς ἀγάτης ἕναν ἕξω τεχοδιωχτή, σάν κι' ἐμένα !... Μποροῦσα λοιπόν νά σ' ἀρῆθῶ ποτέ, γλυκειά μου Ἀψάρα !...

Σεχάστηκαν στίς ἀνοδιές τους ἐκμιστροῦσεις καί δέν εἶδαν πὸς ἔφεινε ἡ νύχτα γοργή. Κι' ἐνθὺ τό προδοτικό τῆς γαλαγγῆς φῶς ἔτοιμαζόταν νά τοῦς ἐκδέσῃ σέ ἄπειρους κινδύνους, ἔξωτικη κραυγές τρούου ἀνήτησαν παρῆκει, κραυγές ἀπελευθεμένες, πού ἔητοσαν βοήθεια !...

Τρούαυμένη ἡ Ἀψάρα φίλησε στά πελάτια τὸν ἀγαπημένο της, μοιχοῦρισε στή γλώσσα της μιιά φράσι πού σημανε ἀφορδοῖα γιά αἰῶνο βράδιον, καί τρεχάτη ἔξαφανίστηκε στό βάθος τοῦ κήπου.

Ὁ Φράν-Κλάγκ, σάν ἔμεινε μόνος, δέν ἔχασε καιρό. Σπρωγμένος ἀπ' τήν ἠρώικη κι' ἱπποτική καρδιά του, τραβῆξε τό κερτό Κινέζικο γιαιταγῆν του κι' ἔτρεξε με ἀφάνταστη ὄραη πρὸς τό μέρος ἀπ' τό ὀποῖο ἀκούγοντοσαν ἡ φωνές, λίγα βήματα πὸ κάτω.

Εἶδε τότε πέντ' ἔξη κορυλλιάρηδες κακοποιούς, πού εἶχαν ἐπιτεθῇ σ' ἕναν λαυτροσεῖλοστο Μανδαρίνο ἐπαρτιδῆ. Εἶχαν ἐπινομεταξὺ ἔξωκουλιάσει τοῦς δύο ἀκολοθῶντες του, οἱ ὀποῖοι ἀντιστάθηκαν με αἰταπάφνησι, καί τοῦς τέσσερες ἀπ' αὐτοῦς — οἱ ἄλλοι δύο τους εἶχαν σκοτωθῇ — κινηροῦσαν με λίσσα τὸν ἐπαρτιδῆ, με ὀλοφάνερο σκοπό νά τὸν ληστοῦσαν καί νά τὸν σκοτώσωσαν.

Μά ἡ ἐπιβουλή τοῦ Φράν-Κλάγκ στάθηκε σωτήρια γιά τὸν Μανδαρίνο καί μοιραία γιά τοῦς κακοποιούς. Μονάχα δύο σῶθηκαν ἀπ' τό φονικό του γιαιταγῆν, κι' ἄλλοι δύο, ἐντροῖα, τὸβάλαν στά πόδια καί ζάθηκαν στοῦς μακρινούς θάμνους τοῦ ποταμοῦ Μενάι.

Ὁ ἐπαρτιδῆς Μανδαρίνος τότε εἶπε με σοβαρή φωνή, γεμάτη ἀπό ἐννομοσύνη, στόν ἀρσοδόκητο σωτήρα του :

—Ξένε μου, γιατί βλέπω καθαρά πὸς δέν εἶσαι Σιαμαίος, ποτέ μου δέν θά ξεχάσω τή μεγάλη ἐκδοῦλενοί σου... Κάποιο μεγάλο μυστικό με ἐμποδίζει νά σοῦ ἀποκαλύρω ποῖος εἶσαι... Ὤποσο, λάρε αὐτό τό δαχτυλίδιον... Μήν τό δείξης σέ κανένα... Μόνον σέ μένα θά τό δείξης !... Ὅσο γιά τό ποῦ καί πὸς θά με βρῆς, σοῦ λέγω μόνον ὅτι θ'

[Πὸς ἔγινε κυβερνήτης τοῦ Σιάι ἕνας τολμηρὸς Ἕλλην]

ἀντιπροσώπου ἂν τυχόν κινδυνέψει ποτέ ἡ ζωὴ σου ἀπὸ τὰ δικαστήρια καί τοῦς νόμους τοῦ Σιάι !...

Κι' ἀφοῦ εἶπε τὰ τελευταία αὐτὰ μυστηριώδη λόγια του, ὁ Μανδαρίνος ἔβγαλε ἕνα πολύτιμο δαχτυλίδιον ἀπ' τὸ χέρι του, τό πέρασε στό δαχτυλίδιο τοῦ καταπλήκτου Φράν-Κλάγκ καί ἔξαφανίστηκε.

***

Τὴν ἐπομένη τὸ βράδι ὁ Φράν-Κλάγκ ἔτρεξε στό ἴδιο μέρος, πιστός στό ραντεβῶ του με τὴν ἀγαπημένη του Ἀψάρα. Χλόμισσε δίως ὄταν σέ λίγη ὥρα, ἀπὶ νά φανῇ ἡ λατρινή του, βρέθηκε ὁ ἴδιος περιανζωμένος ἔξωτικῆ ἀπὸ δέκα σπιθαροῦς Σιαμαίους ἀστυνομικούς !...

Λίγους νά δώσουν καμιά ἔξηγησι στίς διαμαρτυρίες του, τὸν μετέφεραν σέ μιιά σκεπτινὴ φυλακή, καί τό πρωῖ, ἄπνοος καί θλιμμένος, δέχτηκε στό κελί τοῦ ἐπίσημου τοῦ ἀστυνομίου, ὁ ὀποῖος τοῦ εἶπε :

—Σήμερα εἶνε ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς ζωῆς σου, ἀπίστε σιλέ... Θά σέ κρεμάσω ἀπὸ δέκα γῶδες τῆ νύχτα, σύμφωνα με τὸ ἐγκλημα σου, ἀλλὰ εἶσαι σιλέος λευκός, ἕξνος, καί γιά τοῦς ἕξνους μονάχα ὁ ἀθένητος καί αυτοκράτορας μας ἀποφασίζει... Ἐτοιμάσου νά σέ ὀδηγήσω στή Μεγαλειότητά του, γιά νά διατάξῃ τὸν ἀποκεφαλισμό σου ἡ τὴν κρεμάλῃ !

Ποιανέως — περισσότερο γιά τὴ σφερήσι τῆς Ἀψάρας του, παρὰ γιά τὴ ζωὴ του — ὁ ἄσπορος Φράν-Κλάγκ μοιροῦρισε :

—Γιατί ποῦ στερεῖτε τὴ ζωὴ !... Γιατί μοῦ στερεῖτε τὴν ἐλευθερία !... Εἶμαι ἕνας φιλόσοφος Εὐρωπαϊκός κι' ἦρθα στή φιλόσοφη χώρα σας γιά μιιά κανονία σταδιοδρομία... Τὴν πατρίδα μου κινδυνεύοι οἱ τούρανοι τώρα... Γιατί κι' ἐσεῖς με κινεῖται !...

Στό πορόπνο του αὐτό ὁ ἀστυνομὸς ἀποθρήρισε :

—Καί φωτᾶς γιατί !... Νά, γιατί ἐμόλιες τὸν ἱερό νόο μας τοῦ Ἀγγκόρ-Βάτ, ἔξωκουλίζοντας με πλάνα λόγια ἀγάτης τὴν πὸ ἐκλεκτὴ ἱερότα του, τὴν χορευτρία Ἀψάρα... Μά ἀνακαλύφθηκε τό καταγνῶμό της καί τώρα βρισκεται στά χέρια μας... Ὁ θάνατος σᾶς περιμένει καί τὸς δύο !...

Λίγους ἄλλα λόγια, ὁ δυστυχῆς Φράν-Κλάγκ δέθηκε σφιχτᾶ πλάι στήν ἀγαπημένη του Ἀψάρα κι' ὀδηγήθηκε στή ἀνάκτορα, ὑπομένοντας κατερεῖα τὴ μακρὴ μοῖρα του. Στό πλεονό του ἡ Ἀψάρα τὸν κίτταξε με ἀνεκφραστή λατρία καί τοῦ μοιροῦρισε διαρκῶς :

—Μή θλίβεσαι γιά μένα, καλέ μου Φράν... Εἶμαι εὐτυχομιένη πού σέ γνώρισα, εὐτυχομιένη πού σ' ἀγάπησα καί χίλιες φορές ἐπινομιένη, πού θά πεθῶμαι μαζί σου...

Τὰ τρυφερά τους λόγια γλύκαναν τὴν ψυχὴ τους καί τοῦς ἔκαναν νά ἔξωχνου τὴν κρισιμὴ θέσι τους. Σέ λίγο ἔφθασε ἡ συνοδεία στή ἀνάκτορα καί οἱ δύο νεαροὶ μελλοθάνατοι ὀδηγήθηκαν μπρὸς στήν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, τὸν αυτοκράτορα τοῦ Σιάι, τὸν περίφημο στήν ἱστορία γιά τὴ μεγαλοφυΐα του Ναράϊ-Καλαῶ.

Μά μέλις οἱ δύο κατάδιχοι μπήκαν στή Αἴθουσα τοῦ Θρόνου, ὁ αυτοκράτορας Ναράϊ-Καλαῶ ἔβγαλε μιιά κραυγὴ ἱερωτικῆς καταπλήξεως. Λίγους καθόλου νά διαστᾶ ὁ πανίσχυρος αυτοκράτορας, τραβῆξε ἀπὸ τὴ ζώνη του ἕνα βαρύντο μαχαίρι, ἔτρεξε κοντά στόν Φράν-Κλάγκ, τοῦκοψε τὰ δεσμά του κι' ἔπειτα φώναξε βροντερά στοῦς ἀντιζούς :

—Στόν νέο αὐτό κροστώ τῆ ζωῆ μου... Προχθές τὸ βράδι, καθὸς εἶχα βγεῖ στή συνθησιμένη περιόδια μου, πού κάποιον ταπεινά, γιά νά ἀντιληφθῶ καλύτερα τῆς ἀνάγης τοῦ λαοῦ μου, ἔπεσα στή χέρια ἀμοχορῶν ληστοῦν καί δύο ἀπὸ τοῦς ἀκολοθῶν μου πληρώσαν με τὴ ζωὴ τους τὴν ἀφοσιώσι τους σέ μένα. Θά πάθωνα κι' ἐγὼ τό ἴδιο, ἂν δέν με γλίτωνε ἡ ἠρώικη καί σωτήρια ἐπέμβουσι τοῦ νέου... Νά, αὐτός εἶνε !... Τὸν ἀναγνωρίζω καί τὸν ἐξορκίζω νά μοῦ δείξῃ φανερά τό δαχτυλίδιον πού τοῦ χάρισα !...

Νεκρική σιωπὴ ἀπλώθηκε στήν αἴθουσα. Ὁ Φράν-Κλάγκ, νομιζοντας ὄνειρο τῆ σκηπῆ ἐκείνη, ψάχτηκε μηχανικά κι' ἔδειξε σέ ὄλους τὸ βασιλικὸ δαχτυλίδιον.

Τότε ὁ αυτοκράτορας φώναξε στόν ἀστυνομό :

—Λῦσε τὸν ἄνθρωπο αὐτόν... Καθὸς καί τὴν καλή του Ἀψάρα... Τοῦς ἀπαλλάσω ἀπ' τὴν κατηγορία, τοῦς χαρίζω τὴ ζωὴ καί τοῦς ἀφίρω νά χαροῦν νόμιμα τὴν ἀγάτη τους...

Ὁ Φράν-Κλάγκ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη προσκολήθηκε στήν ἰδίαν τερὴ ὑπηρεσίαν τοῦ Σιαμαίου αυτοκράτορος καί τὰ σπάνια πνευματικά του χαρίσματα δέν ἄρῃεσε νά γίνῃ ὁ πανίσχυρος προσηπονογῶς τοῦ Σιάι, ὁ πραγματικός κερνονόφης τοῦ ἀπεράντου ἐκείνου κράτους.

Μά δέν λεγόταν Φράν-Κλάγκ ὁ δαμιόνιος ἐκείνος κυβερνήτης. Λεγόταν Κωνσταντίνος Γερῶνης ἡ Γερῶνας, κι' ἦταν Ἕλλην τῆς ἱστοδούλου στοῦς Τούρκους τότε Ἑλλάδος, καί μάλιστα Κεφαλλονίτης !

Advertisement for the biography of A. V. Y. THE PRIGKHPISSEHS ASPASIAS XHPAS TOY BASHLEWS ALEXANDROU, published by M. POUKETO.